

følgende: Jeg havde fortsat praksis fra to tidligere ministre. For det andet havde jeg ingen reaktion fået hverken fra direktorat, ministerium eller revisionsdepartementet. Og for det tredje: Hvorledes er forskudsforholdene indenfor undervisnings- og socialministerium? Jeg nævnte som eksempel Sønderborg Statsskole.

Landsdommeren gjorde meget ud af at forklare forskellen mellem forskud og acontorefusion. Den undervisning var i øvrigt overflødig. Efter sagens fremkomst og læsning af udvalgets mange bilag har jeg gravet videre i dette emne og fundet følgende: I den mig tilsendte standardvedtægt trykt 1978, efter oplysning fra ministeriet gældende fra 1976, finder jeg i § 33, stk. 2, følgende formulering:

»Forskud/accontorefusion indsættes på en særlig konto«. Den formulering mente jeg aldrig tidligere at have set. Den i min tid gældende standardvedtægt for A-kasser har jeg fået fremskaffet. Heri findes bestemmelserne i § 53, der intet siger om dette emne. Det spørgsmål, jeg måtte stille mig, var selvfølgelig, hvordan man i 1976 ændrede standardvedtægten i strid med loven, og hvem der er ansvarlig herfor. Forholdet er formodentlig det, at et flertal af kyndige jurister har været involveret heri. På baggrund af udvalgets mange bilag, som jeg selvfølgelig har læst grundigt, beder jeg udvalget undersøge dette forhold.

Under overvejelserne af, hvad der var årsag til den manglende kontakt imellem ministerium og direktorat, en manglende kontakt som går meget længere frem end i min ministertid, gør jeg opmærksom på lovgrundlaget. Det hedder i den af folketinget vedtagne lov (67-loven) i utallige paragraffer: »Arbejdsdirektøren fastsætter«. Der burde have stået: »Arbejdsdirektøren indstiller til ministeren«. Folketinget har herved givet arbejdsdirektøren en selvstændighed og automatisk etableret en afstand til ministeriet, som er absolut uheldig. Dette fører endvidere til, at arbejdsdirektoratet holdt møder med bl.a. revisionsdepartementet, uden at en lyd eller en skrivelse tilgik mig. Dette uheldige forhold er i øvrigt fortsat længe efter min ministertid.

Forholdet kan klart beskrives ved forskellen imellem arbejdsdirektoratet og boligministeriets ejendomsdirektorat, som jeg også havde ansvar for. I boliglovene står der utal-

lige steder: »Bølgministeren fastsætter«, »Boligministeren bestemmer«. I arbejdsdirektoratet hedder det: »Arbejdsdirektøren indstiller«, »Arbejdsdirektøren bestemmer«.

Et par ord om sømandssagen. Bilagene har jeg i tasken, og den dagbog, der blev ført i ministeriet, er desværre ikke mere til stede. Den 15. januar 1975 kommer direktør Børreschmidt og næstkommanderende i direktoratet, frk. Basse, plus kontorchef Svend Larsen, revisionsdepartementet, sammen med departementschef Coln og kontorchef Wandall til mig i ministeriet. Emnet var, at de var i klemme, for der var uorden i sømændenes kasse. Løsningen af dette problem er uinteressant i denne forbindelse. Men det mellem-spil, der udspandt sig, er interessant. Pludselig røg det ud af frk. Basse, at de havde anvendt samme checkhæfte og samme konto i forbund og A-kasse. Dette førte til en voldsom reaktion fra min side. Jeg sagde omtrent ørdret følgende: »Det vil betyde 3 måneders løn og så ud«. Konklusion af mødet blev, at arbejdsdirektoratet skulle aflægge referat hver 14. dag på mit kontor. I øvrigt bad jeg nationalbanken undersøge deres valutaforhold i Kobe, Japan. Nationalbanken bad i øvrigt senere politiet undersøge det. Ved min afgang som minister bad jeg min efterfølger, Dinesen, følge sagen op.

Denne hændelse viste mig følgende: En kontorchef i rigsrevisionen var vidende om forholdene, der var direkte i strid med loven. Mit egentlige ærinde i udvalget er bl.a. forholdet til rigsrevisionen. Jeg havde opfattet dem som den instans, der skulle holde direktorat og minister på dydens vej. De ringer med alarmklokken i 1976, vidste det i realiteten meget før uden underretning til den ansvarlige minister. Dette forløb sættes så meget mere i relief af en sag, hvor departementschef Hugo Engmann tvang mig til at bruge statsregnskabslovens § 20 i en gammel Lauge Dahlggaard-sag, der drejede sig om småbeløb i ATP, hvor man ikke helt konkret kunne skille deres omkostninger til egentlige ATP-formål og omkostninger ved administration af en af folketinget vedtaget lov. Statsregnskabslovens § 20 er mig bekendt meget sjældent brugt.

Jeg beder om formandens tilladelse til at sige noget om, hvad partiernes ordførere ved behandlingen af sagen i salen har sagt om, hvad der eventuelt kunne forhindre en gentag-